

Vec C-72/22 PPU

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum prijatia:

4. február 2022

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

2. február 2022

Žalobca:

M. A.

Ďalší účastník odvolacieho konania

Valstybės sienos apsaugos tarnyba (Útvar ochrany štátnych hraníc)

Predmet konania v konaní pred vnútroštátnym súdom

Zákonnosť a odôvodnenie zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny usilujúceho sa o získanie postavenia žiadateľa a udelenie azylu, ktorý vstúpil na územie Litovskej republiky a neoprávnene sa na tomto území zdržuje, v prípade, že v krajine bol vyhlásený núdzový stav z dôvodu hromadného prílevu cudzincov.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad článku 7 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany; výklad článku 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany; a výklad článku 8 ods. 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu.

Článok 267 tretí odsek Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 7 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany v spojení s článkom 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany vykladať v tom zmysle, že bráni pravidlám vnútroštátneho práva, ako sú pravidlá uplatniteľné v prejednávanej veci, ktoré v prípade vyhlásenia stanného práva, výnimočného stavu alebo tiež núdzového stavu z dôvodu hromadného prílevu cudzincov v zásade neumožňujú, aby cudzinec, ktorý vstúpil na územie členského štátu a neoprávnene sa na tomto území zdržuje, podal žiadosť o medzinárodnú ochranu?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: má sa článok 8 ods. 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, vykladať v tom zmysle, že bráni pravidlám vnútroštátneho práva, podľa ktorých v prípade vyhlásenia stanného práva, výnimočného stavu alebo tiež núdzového stavu z dôvodu hromadného prílevu cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť

zaistený len preto, že vstúpil na územie Litovskej republiky neoprávneným prekročením štátnej hranice Litovskej republiky?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (ďalej len „smernica 2011/95“): článok 4 ods. 1.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (ďalej len „smernica 2013/32“): článok 6, článok 7 ods. 1 a článok 33.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (ďalej len „smernica 2013/33“): odôvodnenie 15, článok 8 ods. 2 a 3.

Uvedené vnútroštátne predpisy

Įstatymas dėl užsieniečių teisinės padėties (zákon Litovskej republiky o právnom postavení cudzincov) (aktuálne znenie; ďalej len „zákon o PPC“): článok 2 ods. 18⁴ a článok 20 („Vymedzenie pojmov“); článok 10 bod 1 („Neoprávnený vstup na územie Litovskej republiky“); článok 23 body 6 a 8 („Neoprávnený pobyt na území Litovskej republiky“); článok 67 ods. 1¹ („Podanie žiadosti o azyl“) (platný od 12. augusta 2021 do 1. januára 2022); článok 77 ods. 1 („Okolnosti brániace preskúmaniu žiadosti o azyl“); článok 113 ods. 1 a 4 („Dôvody na zaistenie cudzinca“); článok 140¹² ods. 1 a 2 („Podanie žiadosti o azyl“), článok 140¹⁷ („Dôvody na zaistenie žiadateľa o udelenie azylu“) a kapitola X² („Uplatňovanie tohto zákona v prípade vyhlásenia stanného práva, výnimočného stavu alebo tiež núdzového stavu z dôvodu hromadného prílevu cudzincov“) článok 140¹⁹ ods. 1 a 2 („Alternatívy k zaisteniu“).

Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2016 m. vasario 24 d. įsakymu Nr. 1V-131 patvirtintas Prieglobsčio Lietuvos Respublikoje suteikimo ir panaikinimo tvarkos aprašas (Plán postupu udeľovania a odnímania azylu v Litovskej republike, schválený opatrením č. 1V-131 z 24. februára 2016 ministra vnútra Litovskej republiky) (aktuálne znenie; ďalej len „plán“): odseky 22, 23 a 24.

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2021 m. liepos 2 d. nutarimas Nr. 517 „Dėl valstybės lygio ekstremaliosios situacijos paskelbimo ir valstybės lygio ekstremaliosios situacijos operacijų vadovo paskyrimo“ (uznesenie č. 517 vlády Litovskej republiky z 2. júla 2021 o vyhlásení núdzového stavu na vnútroštátnej úrovni a o vymenovaní vedúceho vnútroštátnych mimoriadnych operácií“): odsek 1.

Lietuvos Respublikos Seimo 2021 m. liepos 13 d. rezoliucija Nr. XIV-505 „Dėl hibridinės agresijos atėmimo“ (uznesenie č. XIV-505 parlamentu Litovskej republiky z 13. júla 2021 o boji proti hybridným útokom“): odsek 5.

Krátky opis skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Dňa 17. novembra 2021 žalobca M.A., ktorý cestoval z Litovskej republiky minibusom spolu s inými štátnymi príslušníkmi tretej krajiny, bol zaistený na území Poľskej republiky pohraničnou strážou uvedenej krajiny, keďže nebol schopný predložiť potrebné cestovné doklady, víza ani povolenia na pobyt alebo zdržiavanie sa na území Litovskej republiky a v Európskej únii. Dňa 19. novembra 2021 bol žalobca odovzdaný príslušníkom útvaru ochrany štátnych hraníc v rámci ministerstva vnútra Litovskej republiky (ďalej len „ÚOŠH“), ktorí ho zaistili na 48 hodín. ÚOŠH podal žiadosť na Alytaus apylinkės teismas (Okresný súd Alytus, Litva) (ďalej len „prvostupňový súd“) o zaistenie žalobcu až do určenia jeho právneho postavenia, nie však na dlhšie než na šesť mesiacov. ÚOŠH na prvostupňovom súde uviedol, že informačné systémy Litovskej republiky neobsahujú údaje o právnom postavení žalobcu v Litovskej republike ani o jeho prekročeníach štátnej hranice, že do Litovskej republiky prišiel neoprávnene a neoprávnene sa tam zdržiaval v čase, keď bol na vnútroštátnej úrovni vyhlásený núdzový stav z dôvodu hromadného prílevu cudzincov a že by mohol utiecť, aby sa vyhol zaisteniu a možnému vyhosteniu. Žalobca na prvostupňovom súde uviedol, že konečným cieľom jeho cesty bola iná krajina v Európskej únii, konkrétne Nemecko.
- 2 Na základe rozhodnutia prvostupňového súdu z 20. novembra 2021 bol žalobca zaistený na tri mesiace do prijatia rozhodnutia o jeho právnom postavení v Litovskej republike, nie však na dlhšie než do 18. februára 2022. Keďže žalobca podal na pojednávaní žiadosť o medzinárodnú ochranu, prvostupňový súd ho považoval za žiadateľa o udelenie azylu. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vstúpil na územie Litovskej republiky neoprávnene, prvostupňový súd uznal, že podľa článku 113 ods. 4 bodu 2 zákona o PPC existoval dôvod na zaistenie žiadateľa o azyl: podľa daného ustanovenia žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na účely zistenia toho, z akých dôvodov podal žiadosť o azyl (ak informácie o týchto dôvodoch nebolo možné získať bez zaistenia žiadateľa o udelenie azylu), a v prípade, že vzhľadom na určité okolnosti, na ktoré odkazuje zákon o PPC, je dôvod sa domnievať, že cudzinec by mohol utiecť, aby sa vyhol vráteniu do cudzieho štátu alebo vyhosteniu z Litovskej republiky.
- 3 Žalobca podal voči tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu odvolanie na Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Najvyšší správny súd Litvy), pričom sa dožadoval uplatnenia alternatívneho opatrenia k zaisteniu, konkrétne povinnosti pravidelne v určenom čase sa hlásiť na ÚOŠH. Na pojednávaní pred odvolacím súdom žalobca opakovane požiadal o udelenie azylu.

- 4 Dňa 24. januára 2022 žalobca podal ÚOŠH žiadosť o udelenie azylu, ktorá bola postúpená oddelenie pre migráciu v rámci ministerstva vnútra Litovskej republiky (ďalej len „OM“). Dňa 27. januára 2022 OM vrátilo žiadosť žalobcu o udelenie azylu, pričom uviedlo, že nebola podaná v súlade s požiadavkami právnych predpisov Litovskej republiky a okrem toho nebola podaná okamžite. Na pojednávaní pred odvolacím súdom zástupca ÚOŠH a zástupca žalobcu žiadali, aby vnútroštátny súd nariadil OM preskúmanie žiadosti žalobcu o udelenie azylu.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 5 Žalobca tvrdí, že prvostupňový súd mu neprávom uložil to najprísnejšie opatrenie, t. j. zaistenie, ktoré bolo neprimerané a obmedzilo žalobcu viac, než bolo potrebné na dosiahnutie jeho cieľa objasniť dôvody, na základe ktorých podal svoju žiadosť o udelenie azylu. Žalobca uvádza, že predložil písomnú žiadosť o medzinárodnú ochranu neidentifikovanému príslušníkovi ÚOŠH 20. novembra 2021, nemá však žiadne informácie o tom, ako postupuje preskúmanie tejto žiadosti. Na pojednávaní takisto opakovane požiadal o udelenie azylu. Žalobca okrem toho uvádza, že si nebol vedomý toho, že z územia Bieloruskej republiky vstúpil na územie Litovskej republiky, keďže bieloruskí príslušníci ho uistili, že po prekročení štátnej hranice sa ocitne v Poľskej republike.
- 6 ÚOŠH poukazuje na skutočnosť, že žalobca, ktorý vstúpil do bezpečnej krajiny (Litovská republika) z nebezpečnej krajiny, nepožiadal príslušné orgány o určenie jeho právneho postavenia, ale pokračoval v ceste cez štáty Európskej únie a neoprávnene prekračoval ich vnútorné hranice. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nemá miesto pobytu v Litovskej republike a že nemá v tejto krajine žiadne sociálne, ekonomické ani iné väzby, ani prostriedky na živobytie, je veľmi pravdepodobné, že v prípade uplatnenia alternatívneho opatrenia k zaisteniu by žalobca opustil miesto svojho pobytu pred prijatím rozhodnutia o jeho právnom postavení v Litovskej republike. Podľa ÚOŠH neexistujú údaje o registrácii žiadosti žalobcu o udelenie azylu, pretože táto žiadosť nebola podaná v súlade s platnými právnymi predpismi Litovskej republiky.

Stručné zdôvodnenie návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 7 Vnútroštátny súd v prvom rade poukazuje na to, že určenie toho, či bol žalobca riadne zaistený a možno voči nemu uplatniť alternatívne opatrenie k zaisteniu, si vyžaduje určenie toho, či sa žalobca má považovať za osobu s právnym postavením žiadateľa o udelenie azylu, keďže ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov rozlišujú zaistenie a alternatívne opatrenia k zaisteniu v prípade cudzincov s týmto postavením a cudzincov bez neho.
- 8 V rámci analýzy príslušných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov vnútroštátny súd uvádza, že podľa článku 140¹⁷ zákona o PPC, ktorý upravuje dôvody na zaistenie žiadateľa o udelenie azylu v prípade vyhlásenia stanného práva, výnimočného stavu alebo tiež núdzového stavu z dôvodu hromadného

prílevu cudzincov, môže žiadateľ o udelenie azylu byť zaistený len v prípadoch uvedených v článku 113 ods. 4 zákona o PPC, ako aj v prípade, že vstúpil na územie Litovskej republiky neoprávneným prekročením štátnej hranice Litovskej republiky, pričom na cudzina bez postavenia žiadateľa o udelenie azylu sa vzťahujú osobitné dôvody na zaistenie (článok 113 ods. 1 body 1 až 7 zákona o PPC). Vnútroštátny súd okrem toho poukazuje na skutočnosť, že alternatívne opatrenie k zaisteniu, konkrétne ubytovanie cudzinca v ÚOŠH alebo inom zariadení prispôsobenom na tento účel bez obmedzenia jeho slobody pohybu možno uplatniť len v prípade, že cudzincovi bolo priznané postavenie žiadateľa o udelenie azylu (článok 140¹⁹ ods. 1 a 2 zákona o PPC).

- 9 Podľa ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov sa pojem „žiadateľ o udelenie azylu“ vzťahuje na cudzinca, ktorý v súlade s postupom stanoveným v zákone o PPC podal žiadosť o azyl, o ktorej ešte nebolo právoplatne rozhodnuté (článok 2 ods. 20 zákona o PPC). Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že hoci sa v článku 2 ods. 18⁴ zákona o PPC vymedzuje žiadosť o udelenie azylu ako žiadosť, ktorú cudzinec v akejkoľvek forme podal v Litovskej republike, takáto žiadosť môže byť podaná len v súlade s postupom stanoveným v zákone o PPC.
- 10 V článku 140¹² ods. 1 zákona o PPC sa stanovuje tento postup podávania žiadosti o udelenie azylu v prípade vyhlásenia stanného práva, výnimočného stavu alebo tiež núdzového stavu z dôvodu hromadného prílivu cudzincov: cudzinec môže podať žiadosť o udelenie azylu: 1. na hraničných priechodoch alebo v tranzitných zónach – na útvare ochrany štátnych hraníc; 2. na území Litovskej republiky pri oprávnenom vstupe na územie Litovskej republiky – na oddelení pre migráciu; 3. v zahraničí – v štáte s diplomatickými misiami alebo konzulárnymi úradmi Litovskej republiky určenými ministrom zahraničných vecí. Žiadosť cudzinca o udelenie azylu podaná v rozpore s postupom uvedeným v odseku 1 uvedeného článku nebude akceptovaná, pričom bude poskytnuté vysvetlenie postupu podávania žiadosti o udelenie azylu (článok 140¹² ods. 2 zákona o PPC). Ak bola žiadosť o udelenie azylu podaná orgánu, ktorý nie je uvedený v príslušnom ustanovení zákona o PPC, a/alebo neboli splnené požiadavky uvedené v konkrétnych ustanoveniach zákona o PPC alebo v pláne, musí byť vrátená dotknutému cudzincovi, pričom musí byť informovaný o postupe podávania žiadostí o udelenie azylu (odsek 23 plánu).
- 11 Podľa zákona o PPC sa vstup cudzinca na územie Litovskej republiky považuje za neoprávnený, ak naň daná osoba vstúpila v rozpore s ustanoveniami Kódexu schengenských hraníc (článok 10 ods. 1) a pobyt cudzinca na území Litovskej republiky sa považuje za neoprávnený, ak sa daná osoba zdržiava v Litovskej republike bez cestovného povolenia alebo víza, ak sa vyžaduje, aby mala cestovné povolenie alebo vízum, alebo neoprávnené vstúpila na územie Litovskej republiky (článok 23 ods. 6 a 8). Vzhľadom na tieto ustanovenia vnútroštátneho práva a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní vo veci samej vstúpil na územie Litovskej republiky s cestovným pasom, ale bez dokladov preukazujúcich jeho oprávnený vstup a pobyt, vnútroštátny súd dospel k záveru, že žalobca vstúpil do Litovskej republiky a zdržiava sa v nej neoprávnené, a preto podľa článku 140¹²

ods. 1 zákona o PPC nemôže podať žiadosť o udelenie azylu. Hoci ÚOŠH má priestor na voľnú úvahu pri prijímaní žiadostí o udelenie azylu podaných cudzincami, ktorí neoprávnene prekročili štátnu hranicu Litovskej republiky, a môže zohľadniť zraniteľnosť danej osoby alebo iné osobitné okolnosti (článok 140¹² ods. 2 zákona o PPC), takýto priestor na voľnú úvahu nie je podľa posúdenia vnútroštátneho súdu špecifikovaný a nemožno určiť jeho medze a účinnosť.

- 12 Vnútroštátny súd okrem toho analyzoval ustanovenia práva Únie týkajúce sa udeľovania postavenia žiadateľa o medzinárodnú ochranu. Vnútroštátny súd poukazuje na skutočnosť, že podľa článku 7 ods. 1 smernice 2013/32 členské štáty zabezpečia, aby každá osoba mala právo podať žiadosť o medzinárodnú ochranu. Podľa článku 4 ods. 1 smernice 2011/95 členské štáty môžu vyžadovať od žiadateľa, aby čo najskôr predložil všetky náležitosti potrebné na zdôvodnenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, pričom povinnosťou členských štátov je spolupracovať so žiadateľom o takúto ochranu pri podávaní žiadosti. Podľa vnútroštátneho súdu sa v článku 6 smernice 2013/32 členským štátom priznáva priestor na voľnú úvahu pri zavádzaní postupu na podávanie žiadostí o medzinárodnú ochranu; pri uplatňovaní tejto voľnej úvahy však nesmú obmedziť skutočnú možnosť podať žiadosť čo možno najskôr.
- 13 Vnútroštátny súd uvádza, že podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu niektorému z orgánov podľa článku 6 smernice 2013/33 považuje Súdny dvor za zásadnú etapu v konaní o priznaní medzinárodnej ochrany. Štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti sa stáva žiadateľom o medzinárodnú ochranu v zmysle článku 2 písm. c) smernice 2013/32 od okamihu, keď podá takúto žiadosť. Takáto žiadosť sa okrem toho považuje za podanú od chvíle, keď dotknutá osoba prejavila pred niektorým z orgánov uvedených v článku 6 ods. 1 smernice 2013/32 svoju vôľu, aby jej bola priznaná medzinárodná ochrana bez toho, aby tento prejav vôle mohol podliehať akejkoľvek administratívnej formalite (rozsudok zo 17. decembra 2020, Európska komisia/Maďarsko, C-808/18 PPU, EU:C:2020:1029, body 97, 99 a 100).
- 14 V judikatúre Súdneho dvora sa okrem toho uvádza, že získanie postavenia žiadateľa o medzinárodnú ochranu nemožno na jednej strane podmieniť ani predložením, ani registráciou uvedenej žiadosti, a na druhej strane skutočnosť, že štátny príslušník tretej krajiny prejaví svoju vôľu požiadať o medzinárodnú ochranu pred „iným orgánom“ v zmysle článku 6 ods. 1 druhého pododseku smernice 2013/32, stačí na to, aby mu bolo priznané postavenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu, a teda aby začala plynúť lehota šiestich pracovných dní, v ktorej musí dotknutý členský štát tú istú žiadosť zaregistrovať (rozsudok z 9. septembra 2021, Bundesrepublik Deutschland/SE, C-768/19, EU:C:2021:709, bod 49). Táto požiadavka spolupráce, ktorá sa ukladá členskému štátu, teda konkrétne znamená, že ak z akéhokoľvek dôvodu nie sú dôkazy predložené žiadateľom o medzinárodnú ochranu úplné, aktuálne alebo relevantné, je potrebné, aby členský štát aktívne spolupracoval v tomto štádiu konania so

žiadateľom, aby bolo možné zhromaždiť všetky dôkazy na podporu žiadosti (rozsudok z 22. novembra 2012, M. M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 66).

- 15 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, každý štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti má právo podať žiadosť o medzinárodnú ochranu na území členského štátu, vrátane jeho hraníc alebo tranzitných priestorov, aj keď sa na tomto území zdržiava neoprávnene. Toto právo mu musí byť priznané bez ohľadu na vyhliadky na úspech takejto žiadosti. Štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti získava postavenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2013/32 v okamihu podania takejto žiadosti. Takýto žiadateľ pritom v zásade nemôže byť považovaný za osobu, ktorá sa na území členského štátu, v ktorom podal svoju žiadosť, zdržiava neoprávnene, až kým sa o nej nerozhodne v prvom stupni (rozsudok zo 16. novembra 2021, Európska komisia/Maďarsko, C-821/19, EU:C:2021:930, body 136 a 137).
- 16 Vnútroštátny súd takisto poznamenáva, že v článku 33 ods. 2 smernice 2013/32 sa taxatívne vymenúvajú situácie, v ktorých členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú (rozsudok zo 14. mája 2020, FMS a i., C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 149); preto podľa názoru tohto súdu nemožno podľa uvedeného ustanovenia považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú z dôvodu, že nebola podaná v súlade s postupom predpísaným právnymi predpismi. Podľa vnútroštátneho súdu odmietnutie akceptovať žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú v rozpore s postupom stanoveným v právnych predpisoch nemôže byť odôvodnené skutočnosťou, že hromadný prílev cudzincov by mohol narušiť účinné vykonávanie funkcií orgánov zaoberajúcich sa migráciou. Hoci je pravda, že prináleží členským štátom, aby okrem iného zabezpečovali oprávnenosť prekračovania vonkajších hraníc, dodržiavanie takejto povinnosti nemôže odôvodniť to, aby členské štáty porušovali článok 6 smernice 2013/32 (rozsudok zo 17. decembra 2020, Európska komisia/Maďarsko, C-808/18, EU:C:2020:1029, bod 127).
- 17 Keďže v predmetných ustanoveniach vnútroštátnych právnych predpisov sa zo zásady vylučuje možnosť podať žiadosť o udelenie azylu vzhľadom na skutočnosť, že cudzinec vstúpil na územie Litovskej republiky a zdržiava sa na ňom neoprávnene, vnútroštátny súd sa pýta, či tieto vnútroštátne ustanovenia sú v rozpore s článkom 7 ods. 1 smernice 2013/32 v spojení s článkom 4 ods. 1 smernice 2011/95/EÚ.
- 18 V prípade kladnej odpovede na prvú položenú otázku sa vnútroštátny súd takisto pýta, či sa článok 8 ods. 2 a 3 smernice 2013/33 má vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniam vnútroštátneho práva, napr. článku 140¹⁷ bodu 2 zákona o PPC, podľa ktorých v prípade vyhlásenia stanného práva, výnimočného stavu alebo tiež núdzového stavu z dôvodu hromadného prílevu cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený len preto, že vstúpil na územie Litovskej republiky neoprávneným prekročením jej štátnej hranice. Vnútroštátny súd

konštatuje, že podľa požiadaviek stanovených v smernici 2013/33 žiadatelia o medzinárodnú ochranu môžu byť zaistení len za veľmi jasne vymedzených výnimočných okolností stanovených v uvedenej smernici a v súlade so zásadou nevyhnutnosti a proporcionality, pokiaľ ide o spôsob a účel takéhoto zaistenia. Vnútroštátny súd má pochybnosti o tom, či zaistenie podľa článku 140¹⁷ bodu 2 zákona o PPC spĺňa tieto požiadavky a či takéto zaistenie by sa mohlo považovať za odôvodnené, a to aj pri zohľadnení hrozby pre fungovanie migračného systému vzhľadom na hromadný prílev cudzincov.

PRACOVNÝ DOKUMENT